

Szeretne gazdag lenni?” Megszólt a 20 gyerekes milliárdos

Lukács Ernő egy igazi „anticeleb”, aki 45 éve hűséges feleségéhez, 20 gyereke van, albérletből költözött tanyára, ahol valóságos munkával gazdagodott meg, életében nincsenek sötét titkok, nem népszerű és a média által nem ünnevelt személyiség.

- *Hogy kezdődött ez a mesébe illő történet?*

Ernő bácsi:

- Éppen hogy csak elkezdtem a feleségemnek udvarolni, három évre be kellett vonulnom katonának. Még ma is pontosan tudom, hogy 819 napot vártunk egymásra. Közben a legtöbb katonatársamat elhagyta a párja. Nagyon jól választottam.

- *Tényleg egy brigádgyűlésen állította választás elé az akkor 20 éves Juliannát?*

- Mondtam neki, ha tíz gyereket nem akarsz, akkor ne gyere hozzám! Persze mindenki azt hitte, hogy vicceltem. Végül eléggé túlteljesítettük a célt. El kell gondolkodni, hogy kié a nagyobb érdem. Szerintem 99 százalékban a feleségemé. Tavaly július 3-án voltunk 45 éves házасok. De olyan, mintha csak öt másodperc lett volna az életünk idáig.

Juci néni:

- Nem csak enyém az érdem, de az biztos, hogy a nőnek ott kell állnia a férje mellett, és segítenie, mert anélkül nem megy. 21 éves koromtól 46-ig mindig terhes voltam, és volt, hogy nekem kellett ellátni 16 marhát egyedül. Városi létemre nem voltam olyan ijedős csaj. Igazi vadnyugati életünk volt.

- *Gondolta, hogy egyszer milliomosok lesznek?*

- 33 évig laktunk a tanyán úgy, hogy abból 16 évig nem volt villanyunk. El lehet képzelni, milyen volt nekem városi lánynak elindulni három óvodás korú kisgyerekekkel egy olyan helyre, amely két kilométerre van a legközelebbi kis falutól. A háztartási gépeinket, mosógépet, hűtőszekrényt elajándékoztuk, és kezdődhetett a kemény élet. Az esti fürdetés után minden éjjel kézzel mostam, ugyanis akkor még csak szövetpelenka volt. Közben meg sorban születtek a gyerekek.

- *Sosem panaszkodott, hogy nehezen megy a sora?*

- Nem, ezt az életet mi vállaltuk, panaszunk nem volt ott helye! Mindenki azt kérde tőlünk, hogy a gyerekek talán véletlenül születtek? Ez olyan butaság, hiszen véletlenül nem születik gyerek. Mi tudatosan vállaltuk valamennyit, és azt éreztük, hogy nekünk ezt végig kell csinálnunk, bármi áron.

Ernő bácsi:

- Csak azt tudtam, hogy haladni fogok előre, és minden kölykömnek veszek házat. Soha nem fogadtunk el semmiféle segílyt. Többször is behívtak, hogy adnának nekünk nevelési támogatást, de én azt mondtam, hogy adják inkább más szerencsétlennek. Pont azért, hogy később ne vessék a szemünkre, hogy azért van ennyi gyerekünk, hogy abból éljünk meg.

Juci Néni:

- Így visszanézve lehet, ha elfogadtuk volna, és ha szegények maradunk, akkor nem piszkált volna minket annyit az APEH, meg a VPOP. De sebaj, mert ezt is kibírtuk. Hihetetlen összegű, több millió forintos bírságokat kaptunk, amikről később, a befizetés után mondta ki a bíróság, hogy jogtalan volt. Pedig évente ellenőriznek minket és mindig, minden rendben volt.

- *Gondolja, hogy sokan irigykednek magukra?*

Ernő bácsi:

- Bár ellenségeink tudtommal sosem voltak, egyesek azért szerettek alánk tenni. Az APEH-nál ismeretlenek már sokszor feljelentettek.

Juci néni:

- Talán nem sokan tudják, hogy mikén mentünk keresztül, amíg idáig eljutottunk. Mindig azt mondom, hogy amit elértünk, azt bárki utánunk csinálhatja. Én 16 évig mostam minden nap kézzel. De még egymásnak sem szoktunk panaszkodni.

- Lehet ennyi munka mellett még a gyerekekkel is külön foglalkozni?

Ernő bácsi:

- Esténként miután végeztünk a munkával, még tanultunk a gyerekekkel, úgy hogy többen kitűnő bizonyítványt kaptak. De játékra is maradt idő, ha kellett kézen jártam nekik az udvaron, vagy tanítottam őket biciklivel hátrafelé tekerni, fociztunk, bújócskáztunk. Aztán futószalagszerűen kezdődhetett a fürdetés. Elkaptam a legfiatalabbat, megfürdettem, majd bevitettem az ágyba lefektetni. Három után vízcseré. Persze a vizet előbb fel kellett húzni a kerek kútból, még ma is, sötétben is tudnám, hogy 13 tekerés után van fent a vödör. Aztán bográcsban meg kellett melegíteni, és úgy bevinni a fürdőszobába.

Miközben végig csodáljuk a carrarai márvánnyal borított, antik bútorokkal berendezett termeket, találkozunk Évivel, a család legfiatalabb sarjával. A csinos, 20 éves lány kozmetikusnak tanul.

- Nem sokan mondhatják el, hogy 20. gyerekként jöttek a világra. Még jó, hogy a szüleid nem álltak meg 19-nél. Nem lettél elkényeztetve, mint legkisebb?

Évi:

- Igaz, hogy mindent megkapok. Van fodrász műhelyünk, és kozmetikánk is a birtokon. Most kaptam egy szoláriumot, sok vendégem jön a városból. De a kastélyt tényleg én takarítom. Nálunk sosem volt bejárónő, vagy bébiszitter.

Ma már a 14 lányból, és 6 fiúból csak kettő van otthon, a többiek szép sorban kirepültek. Persze szinte sosem üres a ház, csak a szűk családhoz 63 fő tartozik, és a legidősebb unoka már 25 éves. Ernő bácsihoz, aki jó emberismerő hírében áll mindenki szívesen fordul tanácsért.

Ernő bácsi:

- Pszichológus-fajta vagyok, ha valamelyik lányomnak jött egy udvarlója, nekem elég volt csak ránézni, hogy tudjam zsvány-e vagy sem. Ha aztán nem fogadták meg a tanácsom, később mindig azt mondták: apu miért nem hallgattunk rád!

- Mivel foglalkoznak a felnőtt gyerekek?

- Mindenki leérettségizett, a fiúk a földeken dolgoznak velem, a lányok mind szakmát tanultak ki. Van köztük cukrász, szűcs, varrónő, virágkötő, fodrász, kozmetikus. A fiaim közül egyik sem lett miniszter, az apjukat követve az állattenyésztést, földművelést választották. A parasztember nem igen tud elszakadni ettől. Ez az élet a legszebb.

- Akkor sikeresnek mondhatja magát a gyereknevelésben. Úgy érzi, hogy át tudta adni azokat

az értékeket, amelyek szerint él?

- Mindent megtettem, de azaz igazság, hogy talán nem mindenki vette át. Igyekeztünk a gyerekeinket tisztességre nevelni. Csúnyán beszélni, duzzogni, veszekedni nem lehetett. Nem engedték, hogy árulkodjanak egymásra, össze kellett tartaniuk. Mindenki szót fogadott, és mindenkinek meg volt a maga feladata. Tíz állatot kapott minden gyerek, azokat nekik kellett ellátniuk. Olyan komolyan vettük őket, mintha felnőttek lennének. Együtt dolgoztunk, harcoltunk azért, hogy jó termés legyen. Az volt az elvünk, ha valakinek nincs kedve a munkához, akkor csinálja kedvetlenül, de akkor is meg kell csinálni, úgyhogy jobb lesz, ha vidáman teszi.

Nemcsak 17 gyerekünknek vettünk házat, és kocsit, de akkoriban még a szüleinket, sőt a környéken a rászorulókat is mi segítettük. Ezt ma kevesen mondhatják el. Óriási volt a türelmünk, de a gyerekeink is nagyon jók voltak. Felnéztek rám az egyszer biztos. A gyerekek elköltözése után sem maradt űr az életükben, nagyon jól érezzük magunkat kettesben is, miközben ugyanúgy adjuk-vesszük az állatokat, mint régen.

- Hatvannyolc évesen is intenzíven dolgozik. Nem érzi úgy, hogy most már ideje megpihenni?

- Ha lehet ilyet mondani, még intenzívebben megy a munka, mint valaha. Épp holnap viszik két kamionnal a marháimat a törökök. De nemrégiben adtam el lovakat a Jordán királynőnek, és Rómába is került néhány arab telivérünk. Vannak még terveim, például tovább akarok építkezni. Néha még az asszonynak kell engem fékeznie, de addig fogom csinálni teljes erőbedobással, amíg bírom.

- Egészségügyi problémájuk sem volt soha?

- Semmi. Egész életemben nagyon jó erőben voltam. Ami ehhez az élethez kellett is. Ha este kaptam a hírt, hogy másnap reggel le kell adni négy bikát, akkor magam kötöttem össze őket, és gyalog vittem az állatokat a négy kilométerre levő leadó helyre. Ez a 700 kilós állatokkal nem is volt olyan könnyű. Mondja, szeretne ön milliomos lenni?

- Nem bánnám...

- Akkor a következőt kell csinálni: keressen egy istállót, vegyen három kis bocit. Ez abszolút reális idáig. Egy istállót pár nap alatt meg lehet építeni. Felneveli a három bikát, amiért pont egymillió forint jár. Kilakkozhatja a körmét, vehet szép blúzt, lehet úrilány, ha megetette az állatokat! Aztán senki sem fogja tudni, hogy az istállóból jött. Talán még kell hozzá egy talicska, és egy kasza, és valamelyik öregtől tanulja meg, hogy kell azt kikalapálni, kifenni. Keressen egy kis zöld fűvet, azt bárhol lehet találni. Ebből egy év alatt már milliomos lehet. Amelyik fiatal elkezd, amit most mondtam, nem fog csalódni! Ha leadta a három bikát, utána vegyen hatot, ekkor már két millió forintja lesz. Ha még többet akar, akkor vegyen még többet. Csak el kell látni őket, de ez egy nagyon kedves állat, élmény velük dolgozni, és óriási hasznot hoz. Ennél egyszerűbb dolog alig van.

Juci néni:

- Mi mindent, amire szükségünk volt, magunk termesztettünk. Ha volt négy anyadisznónk, akkor annak a szaporulatából egy év alatt 22 db 200 kilón felüli disznót tudtunk levágni. Abból aztán elláttuk az egész nagycsaládot. Amit a saját kertünkben termeltünk mindenféle vegyszer nélkül, az olyan 'bio' volt, hogy ma sehol nem kap olyan egészségeset a boltokban.

Ernő bácsi:

- A reggeli müzli, és kakaó helyett frissen fejt tejet kaptak a kicsik. Mindenki hozta a saját jelével címzett bögréjét, beállt a kígyózó sorba a tehén farához, s várta az adagját. Megkérdeztem tőlük, hogy habosan vagy simán kérik, és kívánság szerint fejtem egyenesen a poharukba, néha még viccből az arcukra is spricceltem. Aki végzett, az istálló másik kijáratánál távozhatott.

- *Ezek szerint diploma nélkül is tökéletesen lehet boldogulni?*

- Természetesen fontos lehet egy diploma, de azzal nem veszíti el az értékét, ha közben mezőgazdasággal is foglalkozik az ember. Mondjuk, reggel 7-8-ig megeteti az állatokat, szépen rendet tesz, majd bemegy és megfürdik, akkor utána kastélyban is élhet, és kamatoztathatja a diplomás tudását. Vegyünk például egy parasztembert, vagy egy házaspárt. Ha az asszony reggel elvisz 100 tojást a piacra, akkor aznapra már szinte megkeresett annyit, amiből meg lehet élni. És ha még a férje közben megeteti az anyadisznót, 14 malacát, 8 hízót, és 6 bikát, akkor már teljes milliomosok. Senkitől sem függenek.

- *És nem kell még drágán megvenni az állattartáshoz szükséges takarmányt is?*

- Az attól függ, hogy milyen takarmányról van szó. Mert, ha az ember, amikor kaszálni kéne, csak vakarózik, ha gyűjteni kéne, csak alszik, akkor bizony drága. De ha ő maga megcsinálja, akkor semmibe sem kerül. Itt az utak mentétől kezdve, ahol fű van, ott lehet kaszálni, és télire meg betereníteni. Ha ezt most összehasonlítja a maga életével ott Pesten, és úgy érzi, hogy valamivel elégedetlen, esetleg a munkahelyi hajtás megviseli idegileg, akkor már jöhet is a marhatenyésztés. Fiatalok, ki kell költözni a tanyára, aztán hogy ne születnének sorban a gyerekek?! A problémákon pedig úgy kell átlépni, hogy azok nagyon alul maradjanak. Nem lelkezzünk mi soha. Ha megdöglöttek az állatok, nem számít, hoztam helyette hússzal többet, vagy ha szárazság volt, esetleg elverte a jég a termést, mindenben túlestünk, mint a vénasszony a csibeitátón.

- *A világ fejlődése, az egyre jobb életkörülmények mellett változtak bármit is a mindennapjaik?*

- A mi világunk nem változik, ugyanúgy szántjuk a földet. Egyedül, ami talán jelentős, hogy van mobiltelefon, és internet, de sokszor gondolok rá, hogy bár ezek hasznos dolgok, az emberek életén mégsem sokat segít. Az én sikerem egyik titka az, hogy ha valamit kitaláltam, azt azon nyomban véghez is vittem. Ha éjjel jutott eszembe valami, hajnalban már el is kezdtem a kivitelezést. Persze hoztam rossz döntéseket is, de mindig volt annyi önkritikám, hogy nem szépítettem, bevallottam a tévedéseimet. Ha nagy baj ért is minket, megbeszéltük, hogy a rossz után majd jön a jó, és továbbmentünk. Keseregni nincs értelme, úgy nem működnek a dolgok. Nekem például elég, ha ránézek a feleségemre, és máris jó kedvem van. (nevet)

- *Hogy érzi, volt az életében, a sikereiben valami felsőbb, Isteni segítség is az emberi erőfeszítések mellett?*

- Magamtól nem tudtam volna ezt végig csinálni. Biztos, hogy kaptam Istentől segítséget. Nem nagyon szeretem elmondani az ilyesmit, mert hihetetlenül hangzik, de olyan is volt, hogy a nagy szárazság miatt már nem tehettem mást, mint hogy elmentem imádkozni, aztán megjött az eső. Máskor meg épp hazaértem, amikor kaptuk a hírt, hogy megszületett a kis unokám, de azt mondták, hogy nem marad meg, mert koraszülött, és tüdővérzést kapott. Éjfél is volt már mikor azonnal visszafordultam, elmentem a szekszárdi nagy templomhoz, letérdeltem ott kívül a lépcsőkön, mert az ajtó már zárva volt, és két órával később hívtak, hogy a gyerek jobban van, már lehet bízni.

- *Van bármi az életükben, amit ha újra kezdenék, másképp csinálnának?*

- Semmi. Ez így volt jó a nehézségekkel, és a buktatókkal együtt.

Hetek / Piros Júlia